

Nr 200.

Af herr **Åkerlund**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående förbud för köpare af skogsegendomar att före utgången af viss tid utan utsynning afverka skog utöfver husbehof.

Lyckligtvis börjar — sent omsider — vikten af en bättre hushållning än tillförene med vårt lands skogstillgångar tillvinna sig allt större uppmärksamhet, och lagstiftningen har ju äfven inskridit till förekommande af sådan skogssköfving, som var ägnad att omöjliggöra eller i hög grad försvåra skogens återväxt. Därmed är ju visserligen ett beaktansvärdt steg taget till bevarande af landets skogstillgång i framtiden, men huru ställer det sig, om den nu genom skogshandlare pågående skogssköfvingen obehindrad får fortgå, låt vara med garantier för skogens återväxt? Vi hafva under en lång följd af år erfarit, huru det ena godset efter det andra och det ena hundratalet eller måhända tusentalet hemman efter det andra försålts till personer eller konsortier, hvilka icke haft det bittersta intresse för jordbruken å egendomarne, utan endast för att nedhugga rubb och stubb af där befintlig skog samt sedermera kuckla bort den ofta ytterst vanskötta jorden och den till ödemark förvandlade skogen till hvilket pris som bjudits, ända till dess uppmärksamheten blef riktad på de utmärkta tillfällen egnahemsfrågan för närvarande erbjuder till erhållande af mycket god betalning för sådana halft ödelagda hemman.

Först utplundras skogen och vanskötes jord och byggnader, men slutet på visan blir dock alltmera det, att man fått skogen på köpet samt understundom litet till, tack vare de fattiga människor, hvilka åtaga sig det mödosamma värfvet att sköta småjordbruk här i landet.

Tvifvelsutän kan man våga påstå, det rätten att omedelbart efter inköp af skogsegendom här i landet afverka all där befintlig skog i hög grad främjat våra enskilda skogars fördärf och att det är hög tid att här söka åvägabringa ett bättre tillstånd.

Visserligen är sant, att personer med större kapitaltillgångar ändock skulle kunna inköpa skogsegendomar och låta skogen stå, intill dess tiden för afverkningsförbud vore ute, men helt säkert skulle dock en mängd egendomsköp för skogssköfving uteblifva, om skogstillgångarna ej annat än för husbehof finge tagas i anspråk före utgången af viss tid från egendomarnas förvärfvande, och därmed vore ganska mycket vunnet. Sant är, att ändock afverkningsrätten oförminskadt skulle kvarstå för äldre innehafvare af skogsegendomar, men *den* goda verkan af skogsvårdslagen har alltmera försports, att dessa, vare sig de själfva afverka eller upplåta afverkningsrätt i sina skogar, af fruktan för ingrepp från skogsvårdsstyrelserna, numera ytterst sällan åstadkomma närmelsevis den förödelse som våra vanliga skogsjobbare.

Våra grannar danskarna hafva ock sedan länge insett vikten af ett förbud för afverkning utöfver husbehof genast efter inköp af egendomar och alltsedan 1805 haft gällande lag därom, att dylik afverkning ej får verkställas, förrän 10 år förflutit från skogens förvärfvande, såvida ej styrkes, att större afverkning kan ske utan skogsvårdets förminskande. På grund af hvad jag här ofvan anført får jag vördsamt hemställa,

det Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, huruvida icke förbud för köpare af skogsegendomar att före utgången af viss tid från köpets afslutande, utan utsyning af vederbörande skogstjänstemän, afverka skog å fastigheterna utöfver hvad som erfordras för husbehof, vore ägnadt att i betydande mån förekomma skogssköfving å enskilda marker, och att Kungl. Maj:t sedermera täcktes förelägga Riksdagen de förslag, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 26 januari 1911.

E. Åkerlund.